

[P. M. Dam.]

fiskerne ikke kan tage afsted med tilstrækkelig forsyning af grejer, kul, olie, proviant og andre udrustningsartikler, kan ødelægge et ellers rentabelt fiskeri, så det bliver et tabgivende fiskeri. Det er afværgelsen af dette, man tilsigter ved nærværende lovforslag. Loven er som anført af fundamental betydning for os; jeg håber, den må kunne virke efter sin hensigt, og jeg takker endnu en gang for, at man er rede til at føre den igennem her i det høje ting.

Justitsministeren (*Helga Pedersen*): Jeg vil gerne takke for de velvillige bemærkninger, de ærede ordførere har fremsat om det foreliggende lovforslag. En speciel tak vil jeg rette til det ærede medlem hr. Johan Poulsen og det ærede medlem hr. P. M. Dam for de meget interessante redegørelser, de ærede medlemmer fremsatte her for et øjeblik siden. Jeg tror, at vi igennem disse redegørelser har fået et fuldgyldigt indtryk af de materielle forhold på Færøerne, især de finansielle forhold vedrørende fiskefangsten eller måske bedre: den af færøske fiskere udførte fangst; jeg tror, at vor overbevisning om nødvendigheden af den foreslåede lovgivning er blevet styrket derved. De bemærkninger, som det ærede medlem hr. P. M. Dam fremsatte vedrørende den for nogen tid siden stedfundne sanering af Sjøvinnubankens forhold, har jeg bemærket mig og skal henlede mine kollegers opmærksomhed på dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 280 af 18. juni 1951 om ændring i lov om offentlig forsyning (vedrørende den offentlige skolebespisning).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3371; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1881).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Strøm: I henhold til loven om offentlig forsyning vedrørende skolebespisningen skal loven optages til revision inden 1. juli 1953. Ministeren ønsker nu at få denne revision udsat 2 år. Det mener vi er urimeligt. Socialdemokratiet har ikke forandret mening med hensyn til skolebespisningen; vi er stadig af den opfattelse, at de bestemmelser, der var gældende, før det lykkedes den højtærede arbejds- og socialminister at få loven forringet i 1951, snarest bør genindføres, d. v. s. vi mener, at kommunalbestyrelserne skal have bemyndigelse til, hvis de ønsker det, at gennemføre skolebespisning for alle børn i skoletiden hele året, og at der til hjælp til dækning af kommunernes udgifter herved ydes dem et tilskud af den fælleskommunale udligningsfond.

Det lovforslag, som vi her behandler — jeg tænker her på selve skolebespisningen —, har jo haft en ejendommelig skæbne her på rigsdagen. Først var det en lovgivning, der drejede sig om at gennemføre skolebespisning for børn af ubemidlede forældre i et vist antal måneder om året, men efter krigen og besættelsen var alle partier her på rigsdagen enige om at gennemføre en ordning, der gav kommunerne mulighed for skolebespisning hele året, for at alle børn kunne deltage uden hensyn til forældrenes økonomiske forhold, og vi syntes alle, at det var et skridt i den rigtige retning. Vi var selvfølgelig klar over, at efter gennemførelsen af dette var skolebespisningen ikke blot en social foranstaltning, der havde til hensigt at mætte sultne skolebørn fra økonomisk dårligt stillede hjem, således at de bedre kunne følge med i skolens undervisning, men også en ernæringsmæssig foranstaltning, der søger at give børnene det tilskud af rigtige stoffer, vitaminer og mineraler, som er nødvendige for, at børnene kan trives og udvikles på den bedst mulige måde. Vi var i alle partier, siger jeg, enige om, at det var en god lovgivning for børnene. De blev stillet ens; vi syntes alle, det var rigtigt. Men i 1951 ophørte enigheden.